

Днитѣ, недѣлитѣ минаваха. Иванко напраздно се мъчеше съ военна храбростъ и вѣрностъ къмъ ромеитѣ да спечели сърдцето на княгиня Анна. Ала хубавицата не можеше да се реши. Нито даваше окончателенъ отказъ, нито се съгласяваше. Защото тя знаеше, че когато даде ржката си на хубавия Теодоръ Ласкарисъ, въ сщия този мигъ Иванко ще се отметне отъ ромеитѣ. А тѣ имаха премного нужда отъ храбростта и военнитѣ дарби на този голѣмъ бранникъ. Навсѣкжде, кждето го бѣха изпратили на походъ противъ враговетѣ на Византия, той се бѣ отличилъ като първи между първитѣ.

Днитѣ, недѣлитѣ минаваха. И на младия момъкъ омръзна да чака благоволенieto на хубавицата. Съ явно усърдие той строеше яки твърдини по планинскитѣ висоти. Раздаваше обилно оржжие на жителитѣ отъ неговата областъ. Печелѣше сърдцата имъ съ щедри дарове. И Алексей се радваше на успѣхитѣ му.

Ала той не знаеше противъ кого се строятъ тѣзи крепости и противъ кого ще се отправи това оржжие. Дали противъ българитѣ, или противъ ромеитѣ.

Защото въ Търново се подготвяше тайно новъ заговоръ. Привърженицитѣ на Иванко чакаха уречения часъ, въ който новиятъ грѣцки патриций щѣше да се разбунтува противъ василевса.

Не напраздно князь Белота бѣ заминалъ съ желанието да види невѣрнитѣ боляри увиснали на вѣжето.

Защото, когато преданиятъ логотетъ се връщаше къмъ родната земя съ неприятна вестъ — отново враговетѣ на България бѣха успѣли да разкриятъ хитро скроеното тайно пътуване на българскитѣ пратеници до Римъ — въ Търново го очакваше още по-нерадостна вестъ.

Добриятъ царъ Петъръ бѣ падналъ пронизанъ отъ невѣрна ржка.

Единъ отъ Иванковитѣ привърженици бѣ извършилъ грозното дѣло. Но съ Асѣна и Петра не се свършваха Асѣновци. Най-после бѣ дошелъ реда на третия и последния отъ великитѣ братя. На буйния, неудържимъ Иваница.

На Калояна — бждещия Ромеоубиецъ.